

...

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.366/2021/6-II.

A Fővárosi Ítéltábla a Felperes1 (cím képviseli: név kamarai jogtanácsos) által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal (cím8.) felperesnek, a Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: ügyvéd) által képviselt Alperes1 (cím) I. rendű, valamint a ügyvéd (címe) pártfogó ügyvéd által képviselt Alperes2 (Cím3) II. rendű alperes ellen gazdasági társaság tagjának mögöttes felelőssége megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2021. szeptember 16-án meghozott 2.G.40.659/2021/11. sorszámú ítélete ellen az I. rendű alperes által 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – a 2022. január 26-án megtartott nyilvános tárgyaláson – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy az illetékes állami adóhatóság felhívására, a felhívásban írt módon és számlára fizessen meg a Magyar Államnak 1.995.000 (Egymillió-kilencszázkilencvenötezer) forint másodfokú eljárási illetéket, valamint a felperes részére 15 napon belül 474.060 (Négyszázhetvennégyezer-hatvan) forint jogtanácsosi munkadíjat.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a fellebbezett ítéletében megállapította az I. és II. rendű alperes korlátlan felelősségét az OFC Kft.-nek a felperessel szemben fennálló, ki nem elégített 24.937.315 forint kötelezettségéért és kötelezte az I. és II. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen a felperesnek 15 napon belül 24.937.315 forintot. Kötelezte továbbá az alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen felhívásra 1.496.200 forint eljárási illetéket, illetve a felperesnek 15 napon belül 1.694.900 forint perköltséget. Az elsőfokú bíróság a 11-I. sorszámú kiegészítő ítéletében az ítélet perköltség viselésére vonatkozó rendelkezését akként egészítette ki, hogy a II. rendű alperes pártfogó ügyvédjének a munkadíját a II. rendű alperes viseli.

[2] A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint az I. rendű alperes 2012. augusztus 8-tól 2015. március 3-ig, míg a II. rendű alperes 2015. március 3-tól 2016. június 11-ig egyedüli tagja volt az OFC társaságnak (továbbiakban: adós társaságnak). Az illetékes cégbíróság a társaság kényszertörlési eljárását megindította, mely a

Cégközlönyben 2015. december 5-én került közzétételre, majd 2016. május 23-án elrendelte a társaság kényszersztörlesztését. A kényszersztörlesztési eljárásban az adós társasággal szemben a felperes 24.937.315 forint összegű követelést jelentett be. Az adós társasággal szemben az illetékes adóigazgatóság 2012. július 12-én végrehajtási eljárást indított, mely eredménytelen volt.

Az I. rendű alperes 2015. március 3-án átruházta a társaságban fennálló üzletrészét a II. rendű alperes részére, mely időpontban a társaságnak 23.927.606 forint adótartozása állt fenn. Az üzletrész adásvételi szerződésben az I. rendű alperes nem tájékoztatta a II. rendű alperest az adótartozás mértékéről.

Ezt megelőzően, 2011. december 19-én az I. rendű alperes eladta a II. rendű alperesnek a DM Kft.-ben fennálló üzletrészét, mely időpontban az e céggel szemben a fennálló adótartozásra tekintettel végrehajtási eljárás volt folyamatban. E társaság jelenleg kényszersztörlesztés alatt áll, az adótartozás nem került megfizetésre. A végrehajtás alatt álló adótartozás 2015. március 3-án is fennállt, szerepelt az adóhatóság honlapján közzétett adatbázisban.

Az adós társaság bankszámláját az UniCredit Bank vezette, a számlakivonat szerint az I. rendű alperes 499.000 forintot vett fel a bankszámláról. Az adós társaság 2015. január 1. és 2015. március 3. közötti időszakra benyújtott beszámolója szerint a cégnek 2015. évben 38.000 forint anyagi jellegű ráfordítása keletkezett, egyéb költsége nem volt, míg a 2015. évre benyújtott áfa bevallásaiban úgy nyilatkozott, hogy termékbeszerzés nem volt, alkalmazottakat nem foglalkoztatott. E bankszámláról a II. rendű alperes 1.427.690 forintot vett ki. Az adós társaság 2015. március 4. és 2015. december 31. napja közötti időszakra vonatkozóan nem nyújtott be beszámolót.

[3] A per ideje alatt, 2018. február 9-én a II. rendű alperes vagyonrendezési eljárást kezdeményezett 22.497 db Certificate ügyszám. szám alatti azonosítású szintetikus rubin készlet tulajdonjogának rendezése iránt, mivel az adós társaságot az illetékes cégbíróság a 2016. július 11-én jogerőre emelkedett végzésével a cégjegyzékből jogutód nélkül törölte. A vagyonrendező az eljárás befejezésére irányuló kérelmében előadta, hogy az eljárás során a felperes és a II. rendű alperes, mint az adós tulajdonosa jelentett be hitelezői igényt. A felperes a vagyonrendezési eljárásban 22.710.315 forint összegű követelést jelentett be. A vagyonrendező nyilvános pályázat útján négy alkalommal kísérelte meg a drágakövek értékesítését, mely eljárások eredménytelenül zárultak, ezért természetben felkínálta a vagyontárgyakat az adóhatóságnak, aki a vagyonelemeket nem fogadta el, így a készletet a II. rendű alperes tulajdonába kérte átadni. Az eljáró bíróság a 2021. február 17-én jogerőre emelkedett ügyszám sorszámu végzésével a készletet a II. rendű alperes tulajdonába adta, valamint a vagyonrendezési eljárást befejezte. A kirendelt szakértő megállapította, hogy a vagyontárgyak teljes értéke 28.122.000 forint, azok az adós 2015. december 31-i állapotot tükröző készlet-leltárában szerepelnek.

[4] A felperes pontosított keresetében az adós társaság volt tagjának, az I. rendű alperesnek a korlátlan felelősségét a cég ki nem elégített 24.937.315 forint kötelezettségéért a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 118/A. § (3) bekezdése alapján, míg a II. rendű alperesnek, mint volt tagnak a fenti összegben ki nem elégített kötelezettségéért való felelősségét a Ctv. 118/A. § (1) bekezdése alapján kérte megállapítani, valamint kérte az alperesek egyetemleges kötelezését a ki nem

elégített 24.937.315 forint tartozás felperes részére történő megfizetésére. Kérte továbbá a felmerült perköltség megfizetésére az alperesek egyetemleges kötelezését.

Az I. rendű alperes vonatkozásában a kereseti kérelmét azzal indokolta, hogy a cégnek az üzletrész átruházása időpontjában, 2015. március 3-án 23.927.606 forint adótartozása állt fenn, azonban az üzletrész adásvételi szerződésben az I. rendű alperes nem tájékoztatta a II. rendű alperest az adótartozás mértékéről. Kitért arra is, hogy ezen cég átruházását megelőzően az I. rendű alperes már egy másik adótartozással rendelkező céget is eladott a II. rendű alperesnek, mely kapcsán végrehajtási eljárás volt folyamatban. E tényre tekintettel az I. rendű alperes meg tudott győződni arról, hogy a II. rendű alperes képes-e a társaság működését olyan módon tovább folytatni, hogy a hitelezők követelése kielégítésre kerüljön. Meggyőződhetett arról is, hogy a II. rendű alperes az általa korábban megvásárolt cég kapcsán az átvételt követően a beszámoló létbe helyezési kötelezettségének egyetlen alkalommal sem tett eleget, illetve a NAV honlapján arról, hogy e cég adótartozással rendelkezik. Vagyis 2015. március 3-án az I. rendű alperes rendelkezett azokkal az információkkal, melyek alapján megállapítható, hogy a II. rendű alperes nem tudta a D Kft. működését úgy folytatni, hogy a társaság adótartozása megfizetésre kerüljön. Ennélfogva az I. rendű alperes az üzletrész átruházása során rosszhiszeműen, és nem a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el.

Hivatkozott arra is, hogy az I. rendű alperes a társaság bankszámlájáról 499.900 forintot felvett, melyből mindösszesen 38.000 forintot költhetett a társaság működésére, a fennmaradó összeggel sajátjaként rendelkezett. Megjegyezte, a felvett összeget azért sem költhette a cég működésére, mert 2015. március 3-án a cégben fennálló üzletrészt eladta.

Az I. rendű alperes a kénysztörlési eljárás megindulását megelőző három éven belül ruházta át a társaságban fennálló részesedését, így a Ctv. 118/A. § (3) bekezdése alapján a felperes követelése erejéig korlátlanul felel.

[5] A II. rendű alperes vonatkozásában a pontosított kérelmét azzal indokolta, hogy a II. rendű alperes az adós vagyonával sajátjaként rendelkezett. Az adós társaság bankszámlájáról 2015. május 19-én 1.427.690 forintot felvett, a cég az éves időszak vonatkozásában beszámolót nem nyújtott be. A pénz felvételét követően a társaságnak termékbeszerzése, alkalmazottja nem volt, így ezt az összeget nem költhette a társaság működésére. A korlátozott felelősségével a II. rendű alperes visszaélt, korlátlanul felel a felperes 24.937.315 forint összegű kielégítetlen követelése erejéig.

[6] Az I. rendű alperes a kereset elutasítását és perköltsége megállapítását kérte. Előadta, hogy az adós társaság korlátozott tagi felelősséggel működő cég volt, és a társaságban fennálló részesedését igazolható módon már korábban, 2014 februárjában értékesítette, ekkor ügyvezetői tisztségéből is leváltották. Az elhúzódó cégbírósi eljárás okán csak 2015 márciusában került sor a cégjegyzéki törlésére. Nem vitatta, hogy a társaságot a cégbírósi kénysztörlési eljárás keretében törölte a cégjegyzékből, illetve azt sem, hogy a kft.-ben lévő részesedését a kénysztörlést megelőző három éven belül ruházta át. Vitatta azonban, hogy a korlátozott felelősségével visszaélt volna, illetőleg a rosszhiszeműségére vonatkozó felperesi állítást. A bankszámláról felvett 499.000 forint összeget igazolható módon a kft. működési költségeinek fedezetére használta fel. A társaság 2014. elején, az

üzletrész eladását megelőzően folyamatos gazdasági tevékenységet végzett. Az üzletrész átruházása folytán indult változásbejegyzési eljárás során előterjesztett vagyonmérlegből megállapítható, hogy a kft. 25.791.000 forint értékű készlete, továbbá követelése és pénzeszköze megfelelő biztosítékot nyújtott a mérleg szerint fennálló 26.454.000 forint összegű rövid lejáratú kötelezettség megfizetésére. Emellett olyan tartós szerződéses kapcsolata volt a cégnek harmadik személlyel, melyből folyamatos bevétele származott, így a fennálló tartozását maradéktalanul rendezhette volna a felperes vonatkozásában.

A jóhiszeműségének, a hitelezői érdekek szerinti eljárásának bizonyítására – mely szerint olyan üzleti tevékenységet végzett, melynek folytatásából a felperesi követelés megfizetésére reális lehetőség volt – az alperesek személyes meghallgatását és tanúk meghallgatását indítványozta. Előadta, hogy az üzletrész adásvételéről már 2013. év végén megállapodott az édesapjával, és ennek alapján vásárolta meg a II. rendű alperes az üzletrészt, aki ezzel egyidejűleg a társaság ügyvezetője is lett. Az előzetes megbeszélések alkalmával, illetve az ügyvezetése alatt világos tájékoztatást adott a cég vagyoni helyzetéről és kötelezettségeiről. A cégnek ekkor már volt adótartozása, melyre részletfizetést kért, amit azonban a felperes nem engedélyezett. A kérelem elutasításáról, a cég partnerszerződéséről, illetve az abból várható bevételről tájékoztatta a II. rendű alperest, illetve átadta a cég aktuális folyószámláját is. A cégiratok az eljáró ügyvéd irodájában kerültek aláírásra, azonban az ügyvédhez 2014. március 27-én érkezett cégbírósi végzés szerint a közbenső mérleg hiánya miatt a tulajdonosváltás nem volt átvezethető. Előadta, hogy 2014. április 4-én gyermeke született, így a cég további működéséhez szükséges minden adatot és információt átadott, a cég az édesapja, DI közreműködésével működött tovább. Utalt arra is, hogy nem minden esetben ő küldte be a bevallásokat, így azok tartalmáról nem minden esetben rendelkezett információval.

Kitért arra is, hogy a tulajdonosváltás cégjegyzéki átvezetéséhez szükséges közbenső mérleg 2015-re készült el, azonban előtte folyamatos e-mail váltás volt az I. rendű alperes és édesapja, DI, valamint TZs között. Az elkészült közbenső mérleg alapján 2015. március 3-án újra aláírásra kerültek az átruházáshoz szükséges cégiratok és ezen iratok alapján a változás már átvezetésre került a cégjegyzéken. A 2014. évi üzletrész adásvételt követően az édesapjával az ERSTE Bankban egy új banki folyószámlát nyitott, ezen zajlott 2014. április 4. napját követően a cég pénzforgalma. A II. rendű alperesnek akkor adott a számlához hozzáférést, amikor a cégbírósi átvezetésre sor került. Az alperesek megállapodtak abban, hogy a szükséges pénzt az I. rendű alperes veszi fel a cég bankszámlájáról és átadja TZsnek, aki kifizeti a felmerült költségeket. A banki pénzfelvételről, illetve annak átadásáról bizonylattal rendelkezik.

Az I. rendű alperes jóhiszeműségét alátámasztja, hogy az üzletrész átruházás során könyvvizsgáló által hitelesített közbenső vagyonmérleg készült, mely a társaság pénzügyi, vagyoni helyzetét hitelesen mutatja. Az üzletrész vevőjét az I. rendű alperes aggálytalanul tájékoztatta a társaság helyzetéről, a pénzeszközökkel maradéktalanul elszámolt, azzal sajátjaként nem rendelkezett. Megjegyezte, abban az esetben, ha a pénzfelvétel nem lenne aggálymentes, akkor is legfeljebb 499.000 forint összegű kár érhetne a felperest. A vagyonrendezési eljárást jogerősen lezáró végzés igazolta, hogy a felperesnek az adós társasággal szemben 22.710.315 forint összegű bejelentett követelése volt, ennek ellenére ezt meghaladó összegű követelést érvényesít jelen perben. A vagyonrendezési eljárásban a vagyonrendező a törölt cég vagyonát a felperesnek felajánlotta, de azt nem fogadta el. Nincs adat arra, hogy az ingóságok értéke kisebb lenne, mint a törölt cég mérlegbeszámolójában

feltüntetett érték. Ha elfogadta volna a vagyontárgyat a felperes, úgy a követelés maradéktalanul megtérült volna.

[7] A II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a követelt összeggel sajátjaként nem rendelkezett. Utalt a DI által csatolt nyilatkozatra, ami a II. rendű alperes személyes meghallgatása során előadottakat alátámasztja. Előadta, hogy nincs olyan helyzetben, hogy értékesíteni tudná a szintetikus rubinokat. Nem ez a szakmája, ehhez nem ért, de a munkaköre sem alkalmas ilyen jellegű tevékenység végzésére.

A törvényszék döntése indokolásában megállapította, hogy a kereseti kérelem alapos. Rögzítette, hogy az adós társaság törlését elrendelő jogerős végzés 2016. szeptember 14-én került a Céglőnyben közzétételre, így a kereset benyújtására 2016. december 12-én a jogvesztő határidőn belül került sor.

A felperes által az I. rendű alperessel szemben a kereset alapjaként megjelölt Ctv. 118/A. § (3) bekezdésének a felhívását követően rögzítette, hogy a felperest terhelte az alperes tagsági viszonyának és a meg nem térült követelésének az igazolása, illetve annak bizonyítása, hogy miként élt vissza a tag a korlátozott felelősségével. Az alperesnek a kimentés körében igazolnia kell, hogy nem élt vissza a korlátozott felelősségével, hátrányos üzletpolitikát nem folytatott, a részesedés átruházásakor jóhiszeműen, a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el, és a vagyoni hányad átruházásának időpontjában a társaság még fizetőképes volt.

A bírói gyakorlat alapján rosszhiszeműnek minősül az a tag, aki látja, hogy a cég helyzete miként alakul, és a felelősség elkerülése céljából valós vagy fiktív szerződéssel kiválik a cégből.

[8] A felperes a II. rendű alperes vonatkozásában Ctv. 118/A. § (1) bekezdésére alapította kereseti kérelmét, mely kereseti kérelemre is irányadó az I. rendű alperes vonatkozásában érvényesülő bizonyítási teher.

A felperes az I. rendű alperes vonatkozásában állítását azzal igazolta, hogy az adásvételi szerződés nem tartalmaz tájékoztatást a cég átruházásakor fennálló adótartozásáról, továbbá az I. rendű alperes a cégnyilvántartási iratokból, illetve a NAV adatbázisából meg tudott volna győződni arról, hogy a II. rendű alperes nem fogja tudni folytatni úgy a társaság működését, hogy az adótartozás megtérüljön, a hitelezői követelés kielégítésre kerüljön. A II. rendű alperes vonatkozásában a bankszámlakivonattal igazolta, hogy 1.427.690 forintot kivett a bankszámláról, azonban azt a társaság működésére nem fordíthatta, mivel ekkor már termékbeszerzés nem volt, alkalmazottakat nem foglalkoztatott.

Az I. rendű alperes védekezése körében a vagyonmérlegre hivatkozott, mely a folyamatos gazdasági tevékenységet igazolta, illetve tanúvallomásokkal kívánta alátámasztani, hogy az üzletrész-átruházási szerződés megkötésekor jóhiszeműen járt el, a felvett összeget a működési költségekre fordította. Csatolt egy átadás-átvételi nyilatkozatot, mely szerint 2015. március 10-én TZSnek 500.000 forintot átadott, továbbá csatolta az édesapja által aláírt nyilatkozatot, mely szerint a II. rendű alperes felhatalmazta, hogy az adós társaság átadás-átvételében, mint gazdasági szakértő működjön közre és jogosult volt átvenni a céghez

tartozó pénzeszközöket, melyeket a cég kötelezettségei teljesítésére fordított. Ennek keretében vett át 499.000 forintot TZstól, valamint a II. rendű alperestől 1.427.690 forintot, mely összegeket a cég kötelezettségeinek teljesítésére felhasználta, a bizonylatokat a könyvelésbe leadta. Az alperesek hivatkoztak emellett a vagyonrendezési eljárás megállapításaira, mely szerint az ékkövek valós vagyoni értékkel rendelkeznek, így az érték alkalmas a kereseti követelésben foglalt összeg kielégítésére. Az pedig, hogy a felperes nem fogadta el az ékköveket, az az alperesek terhére nem róható.

[9] A törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése körében rögzítette, a 2015. március 3-ai keltezésű adásvételi szerződés nem tartalmazza, hogy a cégnek az üzletrész átruházás időpontjában milyen aktívumai, illetőleg passzívumai vannak. Az üzletrész átruházásakor az I. rendű alperes előtt ismert volt, hogy a II. rendű alperes tagja egy olyan kft.-nek, amelyet ő értékesített a számára, és mely cég ellen az adótartozásra tekintettel végrehajtási eljárás van folyamatban, azonban a társaság nem tudja úgy folytatni a működését, hogy az adótartozás megfizetésre kerüljön. Az adósi társaság 2015. január 1. és március 3. közötti időszakra benyújtott beszámolója szerint 2015-ben 38.000 forint anyagi jellegű ráfordítás keletkezett, egyéb költsége nem volt, míg az áfa bevallás szerint termékbeszerzés sem volt. Az I. rendű alperes az általa 2015. március 10-én kivett 499.000 forintot azért sem költhette a cég működésére, mert a társaságban fennálló üzletrészt ekkor már eladta. Megállapítható az is, hogy a II. rendű alperes a bankszámláról kivett 1.427.690 forintot szintén nem fordíthatta sem termékbeszerzésre, sem az alkalmazottak kifizetésére.

A könyvvizsgáló tanúvallomásában úgy nyilatkozott, hogy a társaságnak 25,7 millió forint értékű készlete volt, az átruházás időpontjában a társaság nem volt fizetéképtelen. TZs tanúvallomása szerint a cég eladásának időpontjában átvett az I. rendű alperestől 455.000-500.000 forint közötti összeget, melyet továbbadott az I. rendű alperes édesapjának. Nyilatkozott arról is, hogy nem volt a társaságnak alkalmazottja, illetőleg könyvelője. A bíróság megállapítása szerint a csatolt 500.000 forint készpénz átadásáról szóló átadás-átvételi elismervény a pénz átadásának bizonyítására nem alkalmas, mert nem felel meg a számviteli törvény követelményeinek. A jogi képviselő pedig úgy nyilatkozott, hogy nem valószínű, hogy felmerült volna a nála folytatott beszélgetés során a cég tartozása, közbenső mérleg a nála elfekvő iratok között nincs.

A bíróság rögzítette, mivel TZs nem volt sem a társaság alkalmazottja, sem a cég könyvelője, így az I. rendű alperes a részére nem adhatta volna át a pénzt. Nevezett ezt a pénzt továbbadta az I. rendű alperes édesapjának, aki a társaság vagyonával nem rendelkezhetett, mert ő sem volt a perbeli társaságnak sem ügyvezetője, sem tagja. A mérlegelés körében eljárva a bíróság azt a következtetést vonta le, hogy az I. rendű alperes a társaság bankszámlájáról felvett összeget nem a társaság működésére fordította. Az I. rendű alperes édesapja által tett nyilatkozatban szereplő könyvelési dokumentáció csatolásra nem került, így nem igazolt, hogy a felvett összeg felhasználása milyen módon történt. Az alperesek személyes meghallgatásából levonható az a következtetés, hogy a II. rendű alperes részére az üzletrész-eladás azért történhetett meg, mert DI, az I. rendű alperes édesapja megkérte a II. rendű alperest az üzletrész megvásárlására. Maga a II. rendű alperes nyilatkozott úgy, hogy a társaság működési körébe tartozó feladatok elvégzésével kapcsolatban gyakorlatilag nem rendelkezett, a cégben gyakorlati tevékenységet sem végzett.

A vagyonrendezési eljárás eredménye igazolja, hogy az ékkövek rendelkeznek vagyoni értékkel, ugyanakkor piaci forgalomban nem értékesíthetők. A felperest jogszabály nem kötelezi arra, hogy egy vagyonrendezési eljárásban értékesíthetetlennek nyilvánított rubinokat elfogadjon az adótartozás kielégítése érdekében. Az pedig, hogy a vagyoni hányad átruházásának időpontjában a társaság még fizetőképességnek minősülhetett, nem elegendő az I. rendű alperes vonatkozásában a kimentéshez, mivel a vagyonrendezési eljárás során bebizonyosodott, hogy az ékkövek értékesítése lehetetlen volt.

Az összecszerűség vonatkozásában a Ctv. 118/A. § (1)-(3) bekezdése alapján a marasztalás összege az az összeg, amit a hitelező a kényszertörlési eljárásban nem kapott meg, ami a felperes által igazolt 24.937.315 forint. A felperesnek a határidőben benyújtott kereseti kérelme alapján a Ctv. 118/A. § (1) és (3) bekezdésében foglalt speciális kártérítési felelősségi alakzata értelmében a kárigény a cég törlésekor válik esedékessé. A felperes az adóhátralék és adótartozás kimutatásokkal a kereseti kérelem összecszerűségét aggálytalanul bizonyította. Nem alapos az I. rendű alperes kártérítési igény vonatkozásában előterjesztett védekezése azért sem, mert a Ctv. helyes értelmezése szerint a tagi felelősség megállapításánál nem tényállási elem a vagyonsökkenés.

A mentesülés körében az I. rendű alperes nem bizonyította, hogy az átruházás során jóhiszeműen, a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el, a II. rendű alperes vonatkozásában pedig a felperes bizonyította, hogy a korlátozott felelősségével visszaélt. Az ügyletben közreműködő jogi képviselő által becsatolt, 2014. február 27-én kelt Alapító határozat is igazolja, hogy az I. rendű alperes nem tájékoztatta a belépni szándékozó tagot az adótartozásról. Abban ugyanis az I. rendű alperes kijelenti, hogy a társaságnak köztartozása nincs, holott e napon az adósi társaság adóhatóság felé fennálló tartozása több mint 20.000.000 forint volt. Eszerint az I. rendű alperes nem járt el jóhiszeműen az üzletrész átruházásakor, a hitelezői érdekeket nem tartotta szem előtt.

A fentiek alapján a bíróság a kereseti kérelemnek helyt adott, továbbá az alpereseket egyetemlegesen kötelezte a felmerült perköltség megfizetésére, míg a kiegészítő ítéletben rendelkezett a pártfogó ügyvéd költségének viseléséről.

[10] Az ítélettel szemben az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, míg másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és a törvényszék új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára való utasítását kérte. Kérte továbbá a fellebbezési eljárással felmerült perköltség megfizetésére a felperes kötelezését, továbbá számára költségfeljegyzési jog (helyesen: illetékfeljegyzési jog) engedélyezését.

A jogorvoslati kérelme indokolásában, az ügyben megállapítható tényállás körében rögzítette, hogy a cégbíróság 2015. december 15-én kezdeményezett kényszertörlési eljárást a társasággal szemben, melynek elrendelésére 2016. május 23-án került sor. A törlést elrendelő végzést 2016. szeptember 14-én tette közzé a cégbíróság, mely eljárásban a felperes 24.937.315 forint összegű követelést jelentett be. A felperes a közzétételt követő 90 napon belül keresetet terjesztett elő az alperesekkel szemben, kérve az alperesek egyetemleges marasztalását 24.937.315 forint összeg tekintetében.

Úgy vélte, hogy az ítélet megalapozatlan. A felperes az I. rendű alperes vonatkozásában a Ctv. 118/A. § (3) bekezdése alapján terjesztette elő a keresetét, a marasztalását a Ctv. kényszertörlési eljárás megindításakor hatályos szövege alapján kérte. A rendelkezésre álló iratok, illetőleg az I. rendű alperesi álláspont szerint azonban az alperes a részesedését 2014. február 27-én értékesítette, így a törvényszék nem megfelelő jogszabályokat alkalmazott a döntése során. A BH2018.6.180. számú jogesetben a Kúria e körben határozattan állást foglalt, kimondva, hogy az üzletrész átruházása idején hatályos jogszabályok az irányadók a felelősség megítélésénél. Jelen perben egyértelmű adat volt arra, hogy a felek 2014. február 27-én kötöttek egymással szerződést, a jogi képviselő 2014. március 14-én indította a változásbejegyzési eljárást, így az ekkor hatályos jogszabályok az irányadók. A cégbíróság 2014. március 25-én hiánypótló végzést adott ki, majd 2014. április 25-én a változásbejegyzési kérelmet elutasította. Erre tekintettel került sor újabb cégbírósági eljárás kezdeményezésére, melyben az alperesek 2015. március 3-án ismételten üzletrész adásvételi szerződést írtak alá a korábbival azonos tartalommal. Ez utóbbi szerződés alapján került sor 2015. április 24-én a változás bejegyzésére. Az I. rendű alperes cégjegyzéki törlése 2015. április 24-én történt, bár az is tény, hogy az üzletrészét korábban, 2014. február 27-én ruházta át a II. rendű alperesre.

A perbeli időben hatályban volt, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) előírásai szerint az üzletrész átruházási szerződést írásba kell foglalni, a Gt. 127. §-a egyéb alaki vagy tartalmi előírást nem tartalmaz. A Gt. előírásai szerint az üzletrész átruházás folytán induló cégbírósági változásbejegyzési eljárásban hozott határozat nem konstitutív hatályú, az üzletrész vásárlója nem a cégbírósági bejegyzéssel szerez tulajdont, hanem az átruházással. Tény, hogy a felek 2015. március 3-án is üzletrész adásvételi szerződést írtak alá, azonban ez nyilvánvalóan a felek közötti 2014. február 27-én kelt szerződés megerősítésének minősül. A bírói gyakorlat értelmében a Ctv. 2014. február 27-én hatályos szövegét kell alapul venni, nem pedig a 2014. július 1. napját követően hatályos szöveget.

A Ctv. 2014. február 27-én, illetőleg a 2014. július 1. napjától hatályos szövegének az ismertetését követően hangsúlyozta, hogy a két szöveg között lényeges érdemi eltérés mutatkozik. Bár a szöveg azonos kérdést szabályoz, azonban azt eltérő módon teszi. A fellebbezésében a törvényszék által alkalmazott jogot teszi vitássá, mivel az üzletrész átruházására korábban került sor, így az ekkor hatályos jogszabályokat kell alkalmazni. Ezen hivatkozása nem ütközik a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 235. § (1) bekezdésében írt korlátokba, mivel az I. rendű alperes az elsőfokú eljárásban igazolható módon hivatkozott a szerződés 2014. februárjában történő megkötésére, az ezt igazoló okiratok a törvényszék rendelkezésére álltak. Az alkalmazandó jogot a bíróságnak hivatalból kell megállapítania, ez nem bizonyítási kérdés, mely kötelezettségének a törvényszék nem tett eleget, a bírói gyakorlattal ellentétes módon állapította meg az alkalmazandó jogot.

Mivel az I. rendű alperes felelősségét a törvényszék nem az irányadó jogszabály alapján vizsgálta, így az ítélet jogszabálysértő. A bíróság kötve van a felperes keresetéhez, így ennek szükségszerű következménye a kereset elutasítása. A felperes olyan jogszabály alapján kezdeményezte a peres eljárást, mely jogszabály a perbeli tényállásra nem alkalmazható.

Amennyiben a másodfokú bíróság megítélése szerint az ítélet megváltoztatására ez okból nincs lehetőség, úgy kérte az ítélet hatályon kívül helyezését.

[11] Arra az esetre, ha az ítéltábla megítélése szerint az ügyben irányadó jogszabály nem a felhívott eseti döntés szerint állapítható meg, és a csatolt üzletrész adásvételi szerződésnek nincs jogi relevanciája, úgy arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes felelőssége a Ctv. 118/A. § (3) bekezdésének hatályos szövege alapján sem állapítható meg.

E körben előadta, hogy az alperes egyrészt nem folytatott tartósan hátrányos üzletpolitikát, illetve a kft. vagyonával sajátjaként nem rendelkezett. A bankszámláról felvett 499.000 forint összeget igazolható módon a kft. működési költségeinek a fedezetére használta, az elsőfokú eljárásban nem merült fel, hogy azt saját céljaira használta volna.

Az adósi társaság 2014. gazdasági év elején, az üzletrész eladását megelőzően folyamatos gazdasági tevékenységet végzett, az I. rendű alperes az üzletrész átruházásakor elvárható gondossággal, jóhiszeműen járt el. Az üzletrész átruházása folytán indult változás bejegyzési cégeljárásban vagyonmérleg benyújtása vált szükségessé, mely igazolja, hogy a társaság a fordulónapon jelentős értékű eszközzel rendelkezett, az megfelelő biztosítékot nyújtott a mérleg szerint fennálló rövid lejáratú kötelezettség megfizetésére. A vagyonrendezési eljárás is igazolja, hogy a készlet valós forgalmi értékkel bír, míg az, hogy a drágakövek értékesítése nem vezetett eredményre, nem igazolja, hogy a készletnek ne lenne a mérlegben meghatározott értéke. Az I. rendű alperes az üzletrész átruházását megelőzően meg sem kísérelte a drágakövek értékesítését, így alappal bízhatott abban, hogy azoknak a mérlegben szerepeltetett forgalmi értékük van.

Ezen túlmenően a cégnek olyan tartós szerződéses kapcsolata volt harmadik személlyel, mely folyamatos bevételt biztosított, így a befolyó bevételből a fennálló tartozást rendezhette volna. Úgy vélte, hogy az üzletrész átruházásakor az elvárható legnagyobb gondossággal, jóhiszeműen járt el.

A 2015. március 14-én kezdeményezett második cégeljárásban felhasznált Alapító határozatok elnevezésű okiratban a II. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy tisztában van a társaság anyagi helyzetével. A cégeljárásban a kft. képviselőjében eljárva a II. rendű alperes adott meghatalmazást az eljáró jogi képviselő részére, mely eljárás a már elkészült vagyonmérleg alapján indult, így a II. rendű alperes nyilvánvalóan maradéktalanul tisztában volt a vagyoni helyzettel. Ezen iratok a törvényszék rendelkezésére álltak az elsőfokú eljárásban.

A felperes az I. rendű alperessel szemben kárigényt érvényesített, mely esetben a felperesnek kell bizonyítani az alperesi jogellenességet, a bekövetkezett kárt, valamint a jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggést, azonban a felperes az okozati összefüggést bizonyítani nem tudta. Abban az esetben is, ha a bíróság úgy ítéli meg, hogy az I. rendű alperes nem szabályszerűen rendelkezett a 499.000 forint összegben felvett pénzeszközzel, ez nem eredményezheti a felperes vonatkozásában a 24.937.315 forint összegű vagyoni kárt.

Ezen túlmenően az elsőfokú eljárásban tett valamennyi nyilatkozatát fenntartotta.

[12] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az I. rendű alperes marasztalását kérte a másodfokú eljárással felmerült költségeiben.

A fellebbezési hivatkozással szemben a 2014. február 27-én kötött üzletrész-adásvételi szerződés alapján a változásbejegyzés engedélyezése iránti kérelmet a cégbíróság elutasította, mivel a hiánypótlásnak nem tettek eleget, így az nem hatályosulhatott. Ezt követően az alperesek 2015. március 3-án kötöttek egymással üzletrész adásvételi szerződést, ami alapján kezdeményezett cégbírósági eljárásban 2015. április 24-én sor került a változás bejegyzésére. A tagságot érintő változás a cégjegyzékbe történő bejegyzéssel, de a változás időpontjára visszamenőleg vált hatályossá. A cégbíróság a tagváltozás hatályaként az üzletrész adásvételi szerződés megkötésének dátumát, 2015. március 3. napját tüntette fel. Kétséget kizáróan megállapítható, hogy az alperesek között üzletrész adásvételi szerződés joghatályosan 2015. március 3-án jött létre.

A felperes a kereseti kérelmét a kényszersztörlési eljárás megindításakor hatályos jogszabályra alapította, a megjelölt jogszabályi rendelkezés 2014. július 1. napjától hatályos, így az üzletrész adásvételi szerződés időpontjában hatályos jogszabályi rendelkezés alapján terjesztette elő a kereseti kérelmét. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az alperesek korlátlan felelősségét a Ctv. 118/A. §-a alapján.

A Ctv. 118/A. § (2) bekezdése határozza meg, hogy milyen magatartások minősülnek a korlátozott felelősséggel való visszaélésnek. A felperes ezek közül csak arra hivatkozott, hogy az alperesek a cég vagyonával sajátjukként rendelkeztek.

A felperes álláspontja szerint az I. rendű alperes nem járt el jóhiszeműen az üzletrész átruházása során, a hitelezői érdekeket nem tartotta szem előtt, azt sem a perben, sem a fellebbezésben nem bizonyította. Kiemelte, hogy az üzletrész átruházó tag jóhiszeműségét az átruházó tag és a hitelező viszonylatában kell vizsgálni.

A felperes a Ctv. 118/A. §-ában előírt bizonyítási kötelezettségét teljesítette. Igazolta többek között, hogy az I. rendű alperes 499.000 forintot, míg a II. rendű alperes 1.427.690 forintot vett ki a társaság bankszámlájáról, mely összeggel sajátjukként rendelkeztek és ezáltal korlátozott felelősségükkel visszaéltek. Az alperes nem bizonyította, hogy a felvett pénzüsszeggel nem a sajátjaként rendelkezett, és nem bizonyította, hogy azt a társaság működésére fordította. A 2015. március 10-én kelt átadás-átvételi elismervény azt támasztja alá, hogy a felvett összeget társaságon kívül álló személynek adta át, aki nem volt a társaság alkalmazottja, könyvelője, a vagyonnal nem volt jogosult rendelkezni, így az I. rendű alperes a társaság vagyonával sajátjaként rendelkezett.

Nem helytálló az a hivatkozás, mely szerint nem bizonyította a jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggést. Az elsőfokú bíróság a felperesi állásponttal egyezően állapította meg, hogy a felhívott törvényhely speciális kártérítési alakzatot szabályoz, ezért az előterjesztett érvelés nem foghat helyt. Nem tényállási elem a vagyonsökkenés, ezért csak azt kellett bizonyítani, hogy az alperes a korlátozott felelősségével visszaélt, így korlátlanul felel a hitelező kielégítetlen követeléséért. A felperes az ügyben tárgyalás tartását kérte.

[13] A törvényszék a 2021. november 11-én meghozott 15. sorszámú végzésével az I. rendű alperes részére illetékfeljegyzési jogot engedélyezett.

[14] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű alperes által előterjesztett fellebbezési kérelem és a felperesi fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül a rPp. 253. § (3) bekezdése alapján, a II. rendű alperes vonatkozásában hozott döntés fellebbezés hiányában nem képezi a másodfokú döntés tárgyát.

[15] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[16] A másodfokú bíróság osztja a törvényszék jogi álláspontját az I. rendű alperes felelősségét illetően, a fellebbezésben felhozottak nem alkalmasak az ítélet megváltoztatására, illetve hatályon kívül helyezésére, azonban az ítéltábla az ítélet indokolását az alábbiak szerint pontosítja.

[17] A fellebbezésben előadottak alapján az ítéltáblának mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a törvényszék az adott eljárásra irányadó jogszabályokat, vagyis az alkalmazandó jogot helytállóan állapította-e meg, illetve a nem megfelelő jogszabály alkalmazására az I. rendű alperes megengedetten hivatkozhat-e a másodfokú eljárás során.

[18] E körben hangsúlyozza, az I. rendű alperes helytállóan hivatkozott a BH2018.180. számú eseti döntésben foglaltakra, mely szerint a kényszertörlési eljárás megindulása előtt részesedését átruházó tag felelőssége fennállásának megítélésére az üzletrész átruházása idején hatályos szabályok az irányadók.

Az adott ügyben nem vitásan a felek 2014. február 27-én, majd 2015. március 3-án is üzletrész adásvételi szerződést kötöttek. A később aláírt szerződésben a korábbi szerződést illetően nyilatkozatot nem tettek, pusztán a 2. pontban azt rögzítették, hogy az „Eladó az üzletrészét elidegeníti a mai napon a vevő számára”, mely szerződés dátuma 2015. március 3. napja. Vagyis a felek maguk is 2015. március 3. napján határozták meg az átruházás időpontját, és ezen időponttal kérték a tagváltozás cégbíróság általi bejegyzését is, így a tagok felelőssége a 2015. március 3-án kelt szerződésre alapítva vizsgálható. Megjegyzi a másodfokú bíróság, a felek sem tekintették a korábbi szerződést a maguk számára kötelezőnek, ugyanis az I. rendű alperes is úgy nyilatkozott, hogy a változás bejegyzéséig magát tekintette a társaság vezetőjének és ezáltal tagjának is.

Ebből következően helytállóan járt el a törvényszék, amikor a kereseti kérelemben megjelölt, az üzletrész átruházásakor és a kényszertörlési eljárás megindításakor is hatályos Ctv. 118/A. § (3) bekezdésének rendelkezései alapján vizsgálta az üzletrészét átruházó tag felelősségét.

[19] A 2014. február 27-én hatályos jogszabályi szöveg alkalmazásának hiányára adott esetben alappal egyébként sem hivatkozhat a fellebbező, mivel ez a rPp. 235. § (1) bekezdésének korlátaiba ütközik. Az I. rendű alperes előtt ugyanis az elsőfokú eljárás tartama alatt végig ismert volt a felperes által a kereseti kérelme alapjaként megjelölt jogszabály, illetve annak tartalma, azonban nem hivatkozott arra, hogy a felhívott jogszabály adott eljárásban nem alkalmazható. Nem vitásan, az elsőfokú eljárás során az I. rendű alperes utalt a korábban kötött szerződésre, azonban védekezését maga is a felperes által felhívott

jogszabályi szöveg kapcsán adta elő, míg arra, hogy a törvényszék nem megfelelő jogszabály alapján vizsgálta a felelősségét, csak a másodfokú eljárás során hivatkozott.

[20] Nem foghat helyt továbbá az I. rendű alperesnek az a hivatkozása sem, mely szerint az I. rendű alperes felelőssége a törvényszék által alkalmazott Ctv. 118/A. § (3) bekezdése alapján sem állapítható meg. Mint arra a felperes is utalt a fellebbezési ellenkérelmében, a felperes keresetében a felelősség alapjaként részben arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes a korlátolt felelősségével a tagsági jogviszonya alatt visszaélt – a cég vagyonával sajátjaként rendelkezett –, de hivatkozott arra is, hogy a részesedésének átruházásakor rosszhiszemű volt, így a bíróság a felperes által e körben előadottak alapján vizsgálta az I. rendű alperes felelősségét.

[21] Az eljárás során nem volt vitatott a törvényben írt határidők betartása, illetve az, hogy a felperes 24.937.315 forint összegű hitelezői igénye az adós társaság kénysztörlési eljárásában kielégítetlenül maradt, azonban azt vitatta az I. rendű alperes, hogy a korlátolt felelősségével a tagsági jogviszonya alatt visszaélt, vagy a részesedésének az átruházásakor rosszhiszemű volt.

[22] Az adott ügyben a rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy az I. rendű alperes nem csak az adós társaság tagja volt 2012. augusztus 8. napjától 2015. március 3. napjáig, hanem 2011. december 19. napjától 2015. március 3. napjáig a társaság vezető tisztségviselője is volt.

[23] Mint azt a BDT2018.3857. számú eseti döntés is hangsúlyozza, a kénysztörlési eljárás folytán megszűnt társaság tagjának és vezető tisztségviselőjének felelősségi alakzatai eltérnek egymástól, kritériumai nem moshatók össze, a tag és a vezető tisztségviselő más-más magatartásért felel.

Ebből következően ahhoz, hogy a tag korlátolt felelősségével való visszaélés, a cég vagyonával való sajátjaként rendelkezés megállapítható legyen, a felperesnek meg kell jelölni, hogy tagként hogyan, milyen tagi magatartást tanúsítva rendelkezett sajátjaként a cég vagyonával, a bankszámláról felvett pénzeszközzel.

[24] Az adott ügyben a felperes a korlátozott felelősséggel való visszaélés körében arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes 2015. március 10-én 499.000 forintot felvett a társaság bankszámlájáról, és azt olyan személynek adta át, aki a cégnek nem volt sem alkalmazottja, sem könyvelője, míg az nem nyert igazolást, hogy az átadott pénz a társaság működése során került felhasználásra, mely időpontban egyébként az I. rendű alperes már nem is volt tag a társaságban.

Ez a hivatkozás azonban önmagában nem elegendő a tagi felelősség megállapításához. A társaság bankszámlájáról történő pénzfelvétel ugyanis tipikusan nem a tagi minőséghez kapcsolódik. A bankszámla felett alapesetben az ügyvezető rendelkezik, míg arra adat nem merült fel, hogy az I. rendű alperes tagként, tagi minőségben rendelkezett sajátjaként a cég vagyonával. Vagyis a felhozottak nem a tagsági jogviszonnyal kapcsolatos jogokkal és kötelezettségekkel függnek össze, hanem az ügyvezetői tisztséghez kapcsolódnak, melyre

más tényállási elem, a Ctv. 118/B. § vonatkozik, melyre adott esetben a felperes nem hivatkozott.

[25] Mint arra a BDT2018.3857. számú döntés indokolása kitér, a tagnak a jogi személy tartozásaiért való helyállásának általános szabályát a Ptk. 3:2. §-a adja meg. A jogszabályhelyhez fűzött kommentár a változatlanul irányadónak tekintett BH.2012.124. számú eseti döntés kapcsán kifejti, a tag mögöttes helytállási kötelezettsége nélkül működő jogi személyeknél alapesetben nincs a tagoknak vagy az alapítóknak olyan jogosultságuk, amely közvetlenül a jogi személy vagyona feletti rendelkezésre adna számukra lehetőséget. A tag vagy az alapító e minősége alapján nem jogosult a jogi személy vagyonával rendelkezni, legfeljebb a döntéshozatalra megszabott rendben fejezhetik ki akaratukat. A vagyonnal való rendelkezéshez ügyvezetési jogokra is szükség van, ám ilyenkor, ha a tag egyben vezető tisztségviselő is, a vagyonnal való rendelkezés lehetősége nem a tagi, hanem a vezető tisztségviselői jogokból ered. A vezető tisztségviselők felelősségére külön szabályrendszer vonatkozik.

A fenti értelmezést az ítéltábla az adott ügyre is irányadónak tekinti, és az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben úgy ítéli meg, hogy a felperes által e körben előadottak nem bizonyítják, hogy az I. rendű alperes, mint tag a korlátolt felelősségével visszaélt a tagsági jogviszony alatt.

[26] Osztotta azonban a másodfokú bíróság a felperes, illetve azt elfogadva a törvényszék álláspontját a tekintetben, hogy a részesedése átruházásakor az I. rendű alperes rosszhiszemű volt, és nem tudta a felelősség alól magát kimenteni azzal, hogy az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el. Vagyis a tagi felelősség megállapításának törvényben megjelölt másik vagylagos feltétele, a rosszhiszeműség igazolást nyert.

[27] E körben az ítéltábla leszögezi, önmagában az üzletész átruházása nem jogszerűtlen, azonban rosszhiszeműnek minősül, és megalapozza a tag felelősségét a cég hitelezőjének kielégítetlen követelése miatt, ha az átruházó tag tisztában van a cég helyzetének alakulásával, és a felelősség elkerülése céljából válik ki a cégből akár fiktív, akár valós szerződéssel. (Ctv. 118/A. §-ához fűzött Kommentár)

[28] A bírói gyakorlat szerint a kielégítetlen hitelezői igény (tartozással) rendelkező adósi társaság esetén a részesedését átruházni kívánó tagtól elvárható, hogy üzletészét olyan vevőre ruházza át, akinek elsődleges célja a hitelezői érdekek figyelembevételével a társaság további működtetése és a hitelezői igények kielégítése, illetve ennek hiányában a jogszabályi előírásoknak megfelelően, a hitelezői érdekeket figyelembe véve a cég szabályos kivezetése a gazdasági életből, melynek a törlési eljárás nem feleltethető meg.

[29] Az adott esetben azonban helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy a fentebb megjelölt, az értékesítés kapcsán a vevő kiválasztását illetően elvárt feltételek nem teljesültek.

Az I. rendű alperes ugyanis a jelentős összegű adótartozással rendelkező társaságban meglévő teljes üzletészét olyan, az édesapja által megjelölt személy részére értékesítette, aki a fenti

feltételeknek nem felel meg, és melyről az I. rendű alperes tudott, avagy kellő körültekintés mellett tudomással kellett bírnia. A vevővel ugyanis már korábban is üzleti kapcsolatban állt, mivel 2011 évben e vevő részére értékesítette az egy másik, szintén adótartozással rendelkező társaságban meglévő üzletrészt. E társaság adótartozásának rendezésre nem került sor, az 2015. március 3-án, az újabb üzletrész adásvételi szerződés megkötésekor fennállt, melyről, illetve e társaság nem hitelezői érdekek szerinti működtetéséről kellő körültekintéssel az I. rendű alperes meggyőződhetett volna. E társaság jelenleg kényszersztörés alatt áll, az adótartozás megfizetésre nem került.

[30] A perbeli cég esetében is az üzletrész értékesítését követően a cégbíróság a társaság kényszersztörését rendelte el, a felperes követelése az üzletrész értékesítését követően, illetve kényszersztörési eljárás során kiegyenlítésre nem került.

[31] Az üzletrész értékesítése és a vevő kiválasztása során a hitelezői érdekek figyelmen kívül hagyását, vagyis azt, hogy a céget az értékesítést követően tovább működtetni nem kívánták, illetve a cég gazdasági életből való kivezetését nem a hitelezői érdekek figyelembevételével valósították meg, alátámasztja a vevő 2017. június 20-án tartott tárgyaláson tett vallomása is (jegyzőkönyv 3-4. oldal). A vevő nyilatkozata szerint ugyanis az időközbeni jogszabályváltozás „gyakorlatilag ellehetetlenítette” a munkaerő kölcsönzést, és a vevő a céget azért vette át, mert az I. rendű édesapja erre megkérte. A cégbe a saját pénzét nem tette be – vagyonnal sem jelenleg, sem 2015. évben nem rendelkezett –, a cégben nem végzett tevékenységet, illetve nyilatkozott arról is, hogy munkaerő kölcsönzéssel foglalkozó cég működését illetően tapasztalattal nem rendelkezik. Előadta továbbá azt is, hogy a cég átvételét követően rövid időn belül a cég adószámát az adóhatóság felfüggesztette az adótartozásra tekintettel, és „gyakorlatilag nem tettek semmi annak érdekében”, hogy ez megszűnjön.

[32] Megállapítható továbbá a meghallgatott könyvvizsgáló tanú vallomása alapján (2017. október 17-ei tárgyalási jegyzőkönyv, 2. oldal) az is, hogy az adós az eladásának évében az üzletrész értékesítéséig bevételt nem realizált, de arra sem merült fel adat, hogy a cég az adásvételt követően a tevékenységét folytatta volna. Ebből következően a felelősség alóli kimentés körében tévesen állította az I. rendű alperes, hogy a meglévő szerződés alapján a folyamatos bevétel fedezetet jelentett a tartozás megfizetésére.

[33] Alapítanul hivatkozott az I. rendű alperes fellebbezésében a jóhiszemű, elvárható gondosság szerinti eljárásának alátámasztásaként arra is, hogy a társaság vagyonmérleg szerinti vagyona megfelelő biztosítékot nyújtott az adótartozás rendezésére.

Tény, hogy a köztartozással rendelkező cég tulajdonosváltásának bejegyzéséhez szükséges mérleg adatai szerint az üzletrész átruházásakor munkaerőkölcsönzéssel foglalkozó cég az átruházás idején 25.791 ezer forint értékű készlettel, ipari ékkővel (rubinnal) rendelkezett, mely a 2014. üzleti évben került az adós céghez, az a 2014. évi mérlegben szerepel.

Önmagában azonban, az ismertetett elvárások teljesülése – az üzletrész átruházása során a vevő kiválasztása során a jóhiszeműség és a hitelezői érdekek figyelembevételének az igazolása – hiányában, a készlet feltüntetése a mérlegben nem alkalmas a felelősség alóli kimentésre.

Azontúl, hogy az ipari rubin az adósi tevékenység folytatásához nem kapcsolódik, az a bevétel elérését nem befolyásolja, az I. rendű alperes – saját előadása szerint is – nem győződött meg annak likviditásáról, az értékesítését meg sem kísérelte. E körben megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a vagyonrendezési eljárás irataihoz csatolt, 2013. március 28-án kelt „Drágakő-határozói szakvélemény” azt igazolja, hogy e készlet magyarországi értékelésére – és ezáltal lényegében felhasználására is – összevetési alap nem állt rendelkezésre, értékét európai óraszerkezet gyártók és kereskedők adatai alapján állapította meg, és a készlet az így megállapított értéken került a mérlegben feltüntetésre. Ebből következően a mérleg adatai – a szakvélemény adatait is értékelve – nem igazolják, hogy a készlet a hazai piacon a mérlegben feltüntetett értéket képviseli, az ilyen értéken, illetve bármilyen áron értékesíthető. A készlet felülértékelését, és értékesíthetlenségét támasztja alá a vagyonrendezési eljárás során előterjesztett vagyonfelosztási javaslat tartalma, mely szerint az eljárásba bevont szakértő a drágakövek értékét 200 forint/db áron határozta meg összesen 4.499.400 forint összegben, azonban a készlet ezen az áron, illetve a négyszeri pályázat során folyamatosan csökkentett vételáron sem került értékesítésre érdeklődés hiányában, az a volt tag részére került átadásra.

[34] Nem alkalmas a rosszhiszeműség cáfolatára az a fellebbezői hivatkozás sem, mely szerint a II. rendű alperes tudomással bírt a fennálló adótartozásról. Bár helytállóan utalt arra a felperes, hogy az adásvételi szerződés nem tartalmaz információt a cég tartozásairól való tájékoztatásról, azonban a II. rendű alperes a meghallgatása során (9. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv, 3. oldal) úgy nyilatkozott, hogy tudott a társaság adótartozásáról. Önmagában azonban a cég tartozásairól való tájékoztatás, a további, fentebb ismertetett körülmények értékelése mellett nem eredményezi azt, hogy a tartozással rendelkező cég üzletrészenek az értékesítése – az ilyen cégből való kiválás, elhagyása – jóhiszeműnek tekinthető.

[35] Helytállóan állapította meg továbbá a törvényszék az I. rendű alperes felelősségének mértékét is. A jogszabályi rendelkezésből következően ugyanis a volt tag a cég hitelezőjének kielégítetlen követeléséért tartozik felelősséggel, így alappal állapította meg az I. rendű alperes felelősségét a kényszersztörlési eljárásban bejelentett és ki nem elégített követelés összegében, és kötelezte annak megfizetésére.

[36] Úgyszintén téves az érvényesített kárigény tényállási elemeinek hiányára vonatkozó hivatkozás is, mivel a felperes az általa felhívott jogszabály, a Ctv. 118/A. § (3) bekezdésében írt tényállás elemeinek az igazolására köteles, melynek maradéktalanul eleget tett.

[37] Mivel a fentiek alapján az I. rendű alperes a részesedése átruházását illetően a rosszhiszeműségét kimenteni nem tudta, az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett, az I. rendű alperest érintő rendelkezését a fenti indokolásbeli pontosítással és kiegészítéssel a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján hagyta helyben.

[38] A fellebbezés eredményre nem vezetett, ezért a rPp. 78. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárással felmerült költségek megfizetésére az I. rendű alperes köteles. Ennek során megfizetni tartozik az illetékfeljegyzési joga folytán meg nem fizetett, az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése alapján megállapított másodfokú eljárással felmerült 1.995.000 forint összegű másodfokú eljárási illetéket,

valamint a felperes jogi képviselőjével a másodfokú eljárás során felmerült költséget. Ennek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, (5) bekezdése, valamint a 4. §-a alapján, a pertárgyérték alapulvételével 474.060 forintban állapította meg.

Budapest, 2022. január 26.

Dr. Czifra Veronika s.k. Dr. Horváth Andrea s.k. Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann s.k.

a tanács elnöke,

bíró

bíró

előadó bíró